

MAGGIE
STIEFVATER

HOTȚII
DIN VIS

Traducere din limba engleză
DAN DOBOŞ

MAGGIE STIEFVATER este prezentă pe lista de bestselleruri *New York Times* cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*. Este de asemenea autoarea romanului *Scorpio Races*, premiat de American Library Association. *Frăția corbilor*, primul volum din seria omonimă, a fost cea mai bună carte a anului pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele trei au fost, la rândul lor, remarcate. Romanul *All the Crooked Saints*, în pregătire la Editura Nemira, face și el parte din scierile sale. Maggie Stiefvater, care este și muzician, locuiește în Virginia, împreună cu soțul și cei doi copii. O puteți vizita online la maggiestiefvater.com.

NEMIRA

I

Teoretic, Blue Sargent avea probabil să-l ucidă pe unul dintre băieți.

- Jane!

Strigătul se auzi de dincolo de deal. Îl era adresat fetei, deși Jane nu era numele ei adevărat.

- Grăbește-te!

Fiind singura persoană fără calități de clarvăzătoare într-o familie cu înzestrări mediumnice deosebite, avusesese parte de nenumărate ori de ședințe în care i se ghicise viitorul și de fiecare dată aflase că urma să-și șmoare sufletul pereche dacă ar fi îndrăznit să-l sărute pe presupusul ei iubit. Mai mult, i se prezisese că acesta urma să fie anul în care se va îndrăgosti. Și atât ea, cât și mătușa ei vitregă clarvăzătoare, Neeve, îl văzuseră pe unul dintre băieți mergând în lungul Drumului Morților, în aprilie, ceea ce însemna că el avea să moară în următoarele douăsprezece luni. Totul întregea o ecuație îngrozitoare.

În momentul acela, băiatul cu pricina, Richard Campbell Gansey al III-lea, părea de neucis. Îl vedea în bătaia vântului umed, pe culmea dealului înverzit, îmbrăcat cu un tricou

polo de un galben-aprins și care îi flutura pe piept, cu niște pantaloni scurți kaki, din care îi răsărea picioarele bronzate. Băieții ca el nu mureau; li se turnau statui de bronz, care erau apoi instalate în fața bibliotecilor publice. Ridică o mâna spre Blue în timp ce ea urca dealul venind dinspre mașină, un gest care sugera destul de puțin că o încurajează, părând mai degrabă că face parte dintr-un ritual al direcționării traficului aerian.

— Jane! Trebuie să vezi asta! exclamă el cu un accent mieros, specific bogătanilor din Virginia.

În timp ce Blue urca hotărâtă dealul, cu telescopul pe umăr, fata încerca să priceapă în ce pericol se afla:

Oare m-am îndrăgostit deja de el?

Gansey coborî panta și îi luă telescopul din mâini.

— Nu e chiar aşa de greu, îi spuse, după care porni înapoi de unde venise.

Nu credea că se îndrăgostise de el. Nu mai fusese nicio dată îndrăgostită, dar era destul de sigură că avea să știe atunci când se va întâmpla. Cu câteva luni în urmă avusese o vizionă în care îl săruta și își putea încă aminti *asta* destul de ușor. Partea mai sensibilă a lui Blue, care de obicei era singura care primează, gândeau că amintirea aceea se datora mai degrabă faptului că Richard Campbell Gansey al III-lea avea o gură mai seducătoare decât orice poveste de dragoste.

În orice caz, dacă soarta credea că-i putea dicta de cine să se îndrăgostească, ei bine, soarta avea să aibă o surpriză.

— Mă gândeam că ești mai puternică, îi zise Gansey. Voi, feministele, nu sunteți mai musculoase?

Cu siguranță nu era îndrăgostită de el.

— Faptul că zâmbești când spui asta nu te face mai simpatic, îi răspunse Blue.

Cel mai recent pas în încercarea băiatului de a găsi morțămantul regelui velș Owen Glendower fusese pentru Gansey obținerea aprobărilor de a explora proprietățile de pe dealuri. Urma să cerceteze fiecare lot de pământ străbătut de meridianul energetic din Henrietta — o linie invizibilă, perfect dreaptă, de energie, care leagă locurile cu importanță spirituală —, dar și proprietățile care încadrau Cabeswater, o pădure mystică pe care o descoperiseră mai devreme. Gansey era convins că Glendower era ascuns undeva în Cabeswater, adormit de veacuri. Oricine avea să îl trezească urma să primească o favoare — iar asta o preocupase pe Blue în ultima vreme. Fetei i se părea că Gansey era singurul care chiar avea *nevoie* de ea. Fiindcă Gansey nu știa că avea să moară în câteva luni. Fiindcă ea nu avea de gând să-i spună.

Dacă îl găsim pe Glendower curând, gândi Blue, cu siguranță îl putem salva pe Gansey.

Urcușul abrupt îi aduse pe o creastă largă, acoperită cu iarbă, care se arcuia deasupra pădurilor de la poalele dealului. Undeva în vale se vedea Henrietta, Virginia. Orașul era înconjurat de pășuni împăstrați de ferme și de vite, care, privite de sus, păreau piesele pictate cu grijă pentru a deveni peisajul prin care trece un tren de jucărie. Cu excepția cres-telor muntelui, totul era verde și vălurit în arșiță verii.

Băieții nu admirau însă peisajul. Se adunaseră într-un cerc strâns: Adam Parrish, ascetic și frumos; Noah Czerny, neclar și sleampăt; Ronan Lynch, feroce și întunecat. Pe umărul tatuat al acestuia din urmă stătea corbul său, Drujbă. Deși ghearele strângău cu grijă, pe pielea băiatului se puteau vedea cicatrice subțiri. Cu toții se uitau la ceva ce Ronan ținea în mâini. Gansey așeză cu grijă telescopul în iarbă înaltă și li se alătură.

Adam îi făcu loc lui Blue să intre în cercul lor și avu loc un scurt schimb de priviri. Ca întotdeauna, trăsăturile lui o intrigăra pe Blue. Nu erau de o frumusețe convențională, dar erau *interesante*. Avea pomeții proeminenți, la fel ca mulți alții din Henrietta, și orbitele adânci, dar în cazul său proporțiile păreau să fie într-un echilibru mai delicat. Îl făceau să pară cumva străin. Cumva impenetrabil.

Îl aleg pe ăsta, Soartă, gândi fata cu furie. *Nu pe Richard Gansey III. Nu-mi poți spune ce să fac!*

Mâna lui Adam trecu ușor peste cotul ei gol. Atingerea se dovedi o șoaptă într-o limbă pe care ea nu o vorbea încă foarte bine.

– Deschide-l! îi porunci el lui Ronan cu o voce ciudată.
– Toma Necredinciosul! comentă Ronan, fără a pune însă în vorbele sale vitrioul cu care îi răspunde de obicei.

Micuțul avion din mâna sa era cât palma, alcătuit dintr-un plastic alb fără detalii, aproape nedefinit: avea doar forma potrivită. Deschise compartimentul pentru baterii. Era gol.

– Ei bine, deci e imposibil, zise Adam, scoțându-și de sub guler un cosaș care ajunsese acolo din greșeală.

Toți îl priviră cu atenție. De când făcuse ritualul acela cu o lună înainte, îi scrutau fiecare mișcare. El nu dădea însă semne că observă atenția suplimentară de care se bucura.

– Nu va zbura dacă nu are baterie și motor.

Blue își dădu seama ce era lucrul acela. Ronan Lynch, păstrătorul secretelor, luptătorul în numele Omului, diavolul întrupat în băiat le spusese tuturor că poate plăsmui obiecte în visele sale. Primul exemplu: Drujbă.

Gansey se arătase încântat; era genul de băiat care nu credea neapărat totul în jur, dar își dorea asta. Dar Adam,

care obținuse totul în viață îndoindu-se de fiecare adevăr care i se prezintase, dorise o altă dovadă.

– Nu va zbura dacă nu are baterie și motor, repetă Ronan pe un ton pițigăiat și folosind în mod exagerat accentul de Henrietta al lui Adam. Noah, dă-mi telecomanda!

Băiatul începu să răscolească prin iarba înaltă în căutarea telecomenzii. La fel ca avionul, era alb și strălucitor, cu marginile rotunjite. Mâinile sale păreau să aibă consistență atunci când îl țineau. Deși era mort de o bucată de vreme și după toate legile naturii ar fi trebuit să pară mai fantomatic, el părea de-a dreptul real atunci când se afla pe meridianul energetic.

– Păi, și ce ar trebui să intre în compartimentul ăla dacă nu o baterie? întrebă Gansey.

– Nu știu, răspunse Ronan. În vis, erau niște rachete mici, dar cred că nu mi-au ieșit.

Blue smulse câteva spice de iarba.

– Ia de-aici!
– Bine gândit, soldat!

Ronan le îndesă în compartiment, apoi întinse mâna după telecomandă, însă Adam o însfăcă primul și o clătină lângă ureche.

– Nici măcar nu cântărește nimic, zise el aruncând controlerul în palma lui Blue.

E foarte ușoară, gândi Blue. Avea cinci butoane mici și albe: patru aranjate în cruce și unul ceva mai departe. Pentru sată, cel de-al cincilea buton părea ca Adam. Contribuind pentru atingerea acelui și scop precum ceilalți patru, dar de undeva mai de departe. Nu mai erau la fel de apropiată.

– O să meargă, zise Ronan luând controlerul și întinzând avionul lui Noah. A funcționat în vis, o să fie bine și acum. Ridică-l!

Tremurând ușor, Noah ridică mâna, ținând avionul micuț între degetul mare și arător, de parcă s-ar fi pregătit să lanseze un creion. Pieptul lui Blue răsună ritmic din cauza emoției. Era imposibil ca Ronan să fi visat avionul acela micuț. Se întâmplaseră deja o mulțime de lucruri imposibile.

- *Kerah!* cronică Drujbă.

Așa obișnuia să-l strige pe Ronan.

- Da, o aprobă stăpânul ei, după care se adresă celorlalți cu autoritate. Începeți numărătoarea inversă.

Adam se strâmbă, dar Gansey, Noah și Blue începură la unison:

- Cinci, patru, trei...

La *lansare*, Ronan apăsa unul dintre butoane.

Fără să scoată vreun sunet, micul avion țâșni din mâna lui Noah în aer.

Funcționa. Chiar funcționa!

Gansey începu să râdă zgomotos în timp ce cu toții își dădură capetele pe spate ca să urmărească ascensiunea avionului. Blue își puse mâna streașină la ochi ca să vadă mai bine silueta albă din înalt. Era atât de mică și de firavă, încât părea un avion adevărat, aflat undeva la mii de metri deasupra lor. Cu un strigăt de emoție, Drujbă zbură de pe umărul lui Ronan, în încercarea de a-l prinde. Băiatul mișcă însă avionul în stânga și în dreapta, făcându-l să înconjoare vârful dealului, cu Drujbă urmărindu-l îndeaproape. Când ajunse deasupra lor din nou, băiatul apăsa cel de-al cincilea buton. Semințele se revărsară din compartimentul deschis, alunecându-le pe umeri. Blue își încleștează pumnul încercând să prindă măcar una.

- Ființă incredibilă! zise Gansey.

Încântarea sa era de-a dreptul molipsitoare și necondiționată, la fel de largă precum zâmbetul pe care îl afișa. Adam își ridică din nou capul să privească avionul, cu o figură împietrită care sugera că gândurile îi sunt în altă parte. Noah scoase un *uau*, ținându-și palma ridicată, ca și cum ar fi așteptat avionul să aterizeze la loc, acolo. Ronan își ținea mâinile încleștate pe telecomandă și privirea pe cer, fără să zâmbească, dar și fără să se încrunte. Ochii săi erau însăpăimântător de vii, iar buzele strânse sugerau o încântare sălbatică. Deodată, nu mai părea chiar aşa de surprinzător că era capabil să plăsmuiască lucruri în vis.

În momentul acela, Blue era îndrăgostită puțin de fiecare dintre ei. De magia lor. De căutarea lor. De stranietatea și impolitețea lor. Erau Frăția Corbilor.

Gansey îi dădu un pumn în umăr lui Ronan.

- Glendower călătorea alături de magi, știai asta? Magicieni, vreau să zic. Vrăjitori. Ei îl ajutau să controleze vremea – poate că ai putea să ne visezi o ploicică.

- Îhî.

- Și tot ei mai puteau să prevadă viitorul, adăugă Gansey, întorcându-se spre Blue.

- Ce te uiți la mine? se răsti fata.

Lipsa ei de puteri în domeniul acela era bine cunoscută.

- Sau îl ajutau *pe el* să vadă viitorul, continuă Gansey, fără ca vorbele lui să aibă vreun sens, altul decât încercarea stângace de a o calma pe fată.

Temperamentul lui Blue, dar și capacitatea ei de a amplifica talentele mediumnice ale celorlalți erau și ele binecunoscute.

- Mergem?

Blue se grăbi să ia telescopul înainte ca Gansey să ajungă la el – băiatul o privi lung –, iar ceilalți apucăra hărțile,

aparatele de fotografiat și pe cele care măsurau frecvența câmpului electromagnetic. Se așezără în linie dreaptă, exact pe meridianul energetic. Ochii lui Ronan erau aținți asupra avionului urmărit încă de Drujbă, o pasare albă și una neagră profilată pe acoperișul azuriu al lumii. În momentul acela, pe deasupra ierburilor înalte se năpusti o pală furioasă de vânt, aducând cu ea miros de ape curgătoare și de stânci ascunse în umbră, iar Blue se înfioră din nou știind că magia era reală, magia era reală, magia era reală.

2

Declan, cel mai mare dintre frații Lynch, nu era niciodată singur. Nu căuta compania fraților săi, dar nici nu-și petrece timpul de unul singur. Era un perpetuum mobile, bazat pe energia celorlalți: la un moment dat se oprea la masa unui prieten dintr-o pizzerie, apoi ajungea într-un alcov, ducând la buze palma micuță a vreunei, ca în momentul următor să râdă de Mercedesul decapotabil al unui tip mai în vîrstă. Se comporta atât de natural, încât era imposibil să-ți dai seama dacă Declan era magnetul care atrage sau doar pilitura de fier care se grăbește spre alți magneți.

Comportamentul băiatului făcea ca Omul Cenușiu să întâmpine dificultăți considerabile în găsirea unei ocazii pentru a vorbi cu el. Trebuia să rătăcească în jurul campusului Academiei Aglionby o bună bucată de vreme, în fiecare zi.

Așteptarea nu era cu totul dezagreabilă. Omul Cenușiu era destul de încântat de școala ocrotită de umbra stejarilor. Campusul avea un farmec aparte, posibil doar datorită vîrstei și numărului locuitorilor săi. Dormitoarele erau mai goale decât în timpul semestrelor, dar nu erau *pustii*. Mai

erau încă pe acolo câțiva fii de CEO¹ care se pozau prin diferite țări ale lumii și a treia, pentru a-și face reclamă, sau Reodrasle ale soliștilor punk, prea ocupăți cu alte lucruri decât să aibă grija de progenitura lor de șaptesprezece ani, concepută accidental, dar și urmașii celor care muriseră și nu aveau să mai vină niciodată. Acești fii ai verii, deși destul de puțini, nu erau cu totul tăcuți.

Dormitorul lui Declan Lynch nu era la fel de drăguț precum celelalte clădiri, dar emana cumva senzația de bogăție. Era un vestigiu al anilor '70, o perioadă Technicolor², de care Omul Cenușiu era îndrăgostit. Ușa de la intrare era proiectată să se deschidă cu un cod numeric, dar cineva o prăptise deschisă cu un opritor de cauciuc. Omul Cenușiu clătină din cap dezaprobat. O ușă închisă nu l-ar fi oprit să intre, bineînțeles, dar era surprins de gestul acela de neglijență.

De fapt, Omul Cenușiu nu era convins că e surprins. În mintea lui, singurul lucru care conta cu adevărat era misiunea.

Pe dinăuntru, dormitorul se dovedi a fi aranjat în tonul neutru, dar ospitalier al unui hotel decent. Din spatele unei uși închise urla o melodie hip-hop columbiană, ceva seducător și violent. Nu era genul de muzică al Omului Cenușiu, dar acesta simțea de ce muzica putea atrage pe cineva. Privi la ușă. Camerele de la Aglionby nu erau numărate. În schimb, pe fiecare ușă era afișat un cuvânt pe care administrația spera că studenții îl vor purta mereu cu ei. Pe aceea scria *Îndurare*. Nu era cea pe care o căuta Omul Cenușiu.

¹ Chief executive officer, directorul general al unei companii, numit de Consiliul de administrație, format la rândul lui din acționari (n. tr.).

² Tip de peliculă, rezultatul unei tehnologii care făcea culorile filmelor să pară mai aprinse decât în anii '60, dar cumva nenaturale (n. tr.).

Se îndreptă în partea opusă, citind pe uși (*Hotărâre, Generozitate, Milă*) până ajunse la cea a lui Declan Lynch. Efervescență.

Și Omul Cenușiu fusese catalogat drept efervescent o dată, într-un articol. Era destul de convins că asta se datora dinților săi foarte drepți. Dantura părea să fie o condiție prealabilă a efervescenței. Se întrebă cum stătea Declan Lynch la capitolul acesta.

Din cameră nu se auzea niciun sunet. Încercă ușor mânerul ușii. Încuiat. *Bun băiat!* gândi el.

Pe hol, muzica se auzea deja de parcă s-ar fi apropiat Apocalipsa. Omul Cenușiu își privi ceasul. Oficiul de închiriere a mașinilor se închidea peste o oră, iar el disprețuia transportul public mai mult decât orice pe lume. Întâlnirea trebuia să fie scurtă. Lovi cu piciorul în ușă.

Declan Lynch era așezat pe unul din cele două paturi dinăuntru. Era foarte arătos, cu o clacie de păr negru și cu nasul său roman care îi oferea un aer distins. Avea și dinți excelenți.

– Ce se întâmplă? întrebă băiatul.

În loc de răspuns, Omul Cenușiu îl smulse pe Declan din pat și îl aruncă spre fereastra din apropiere. Zgomotele păreau să fie cumva înfundate; cea mai rezonantă parte a mișcării fusese icnetul pe care îl produsese aerul care ieșise din plămâni băiatului, apăsați de ciocnirea cu tocul geamului. Se ridică însă imediat, pregătit de luptă. Era un boxer destul de bun, iar Omul Cenușiu își dădu seama că băiatul se aștepta să obțină un oarecare avantaj de pe urma surprizei pe care avea să o producă îndemânarea sa în luptă.

Oponentul său știa însă de dinainte să ajungă în campus că Niall Lynch își învățase fiii să boxeze. Singurul lucru pe